Пабло Неруда

Камені Чилі

Перекладач: М.Москаленко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Безумні камені, що градом
просипалися з Кордільєр,
незрячі, непрозорі, чорні —
вони зав'язують тугими
вузлами сплутані шляхи
й важенними крапками стигнуть,
завершуючи збіглий день,
всі гостроверхі білі скелі,
що течію ранкову рвуть,
цілунки вулканічних пін,
граніт висот, котрий яскріє
під снігом, наче монастир,
хребет суворої вітчизни
чи корабель недвижний, мис
жахного краю — камінь, камінь
безмежно чистий, мов космічний
посланець-голуб, затверділий
від сонця, вітру і напруги,
від мінеральних снів, від темних
тисячоліть; безумний камінь,
зірки та сонні ще намети,
вершини, скали, валуни, —
не чути гомонів над вашим
щонайтривкішим безгомінням,
під антарктичним величанням
чилійських обширів, під їх
залізистою ясниною.